

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: J. S., narozený dne X,
bytem R. n. M.,
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Dopravní podnik Karlovy Vary, a. s.**, IČO 48364282,
sídlem Sportovní 656/1, Drahovice, 360 01 Karlovy Vary,
zastoupené Mgr. Petrem Šindelářem, advokátem,
sídlem Moskevská 66, 360 01 Karlovy Vary,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované spočívající v nevyřízení žádosti žalobce o informace ze dne 29. 1. 2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalované náklady řízení ve výši 15 370 Kč k rukám právního zástupce žalované Mgr. Petra Šindeláře, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobou datovanou dne 24. 10. 2021 a došlou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 27. 10. 2021 se žalobce domáhal uložení povinnosti žalované vyřídit žalobcovu žádost o informace ze dne 29. 1. 2021 a zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, neboť měl za to, že žalovaná je nečinná ohledně řádného vyřízení této jeho žádosti.
2. Předmětnou žádostí o informace podanou s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*informační zákon*“) žalobce žádal informace týkající se odměňování členů statutárního a dozorčího orgánu žalované, vykazování práce členy těchto orgánů a zda žalovaná vlastní rekreační objekt, který by byl členy dozorčího či statutárního orgánu využíván (dále jen „*předmětná žádost o informace*“).

II.

Žaloba

3. Žalobce v úvodu své žaloby shrnul průběh řízení do podání žaloby. Uvedl, že poté, co mu v zákonné lhůtě 15 dní (končící dne 15. 2. 2021) nepřišla od žalované žádná odpověď na předmětnou žádost o informace, podal dne 18. 2. 2021 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, která v řízení podle informačního zákona supluje žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Dne 16. 3. 2021 byla žalobci doručena od žalované reakce ze dne 14. 3. 2021, č. j. EÚ/Z_106-199 Sb./2021-2, ve které žalovaná sdělila, že odpověď na žádost o informace byla dne 16. 2. 2021 z administrativních důvodů odeslána doporučeně do vlastních rukou prostřednictvím České pošty, s. p. Žalobce téhož dne žalované napsal, že s vyřízením žádosti poštou nesouhlasí, považuje jej za nezákonné a současně požádal o zaslání odpovědi do datové schránky. Od té doby však žalobce od žalované neobdržel žádnou reakci.
4. Žalobce s odkazem na § 16a odst. 5 a 8 informačního zákona argumentoval tím, že jeho stížnost měla být žalovanou předložena nadřízenému orgánu nejpozději dne 25. 2. 2021, protože stížnost byla podána dne 18. 2. 2021. Stížnost pak měla být nadřízeným orgánem vyřízena nejpozději dne 5. 3. 2021, protože na vyřízení stížnosti má nadřízený orgán maximálně 15 dnů od předložení stížnosti. Podle názoru žalobce nebyla jeho stížnost v zákonné lhůtě vyřízena, především však nebyla dosud řádně vyřízena jeho žádost o informace. Žalobce odmítl argumentaci žalované, že žádost byla vyřízena odpovědí odeslanou „z administrativních důvodů“ poštou, protože doručovat je podle § 17 odst. 1 č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „*zákon č. 300/2008 Sb.*“), nutné do datové schránky. Požadované informace nebyly tak obsáhlé, aby je nebylo možné poskytnout prostřednictvím datové schránky. Žalobce je přes den v práci a stěží si tak může převzít poštu, protože není doma. A právě aby nemusel ve volném čase chodit na poštu, si žalobce zřídil datovou schránku. Žalobce navíc zpochybnil, že by mu byla odpověď žalované na žádost o informace skutečně poskytnuta poštou. Podle názoru žalobce je jeho žaloba přípustná, protože před jejím podáním bezvýsledně podal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona. Žalobce měl také za to, že žalovaná je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, protože je tzv. veřejnou institucí, když jejím jediným akcionářem je Statutární město Karlovy Vary.
5. Zároveň žalobce a jeho advokát vyjádřili nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu a nesouhlas žalobce a jeho advokáta se zveřejněním

neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu a dále se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na webu Nejvyššího správního soudu. Žalobce výslovně uvedl, že se nejedná o žalobní námitku, ale o upozornění výlučně pro Nejvyšší správní soud.

6. Závěrem žalobce navrhl, aby soud žalované rozsudkem uložil povinnost do 15 dnů od právní moci rozsudku vyřídit žádost žalobce o informace ze dne 29. 1. 2021 a uložil jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve vyjádření ze dne 8. 12. 2021 předně uvedla, že na předmětnou žádost o informace reagovala dne 16. 2. 2021, když žalobci odeslala formou doporučeného dopisu odpověď, která podle přesvědčení žalované obsahovala všechny žalobcem požadované informace. Odpověď byla žalovanou zaslána na adresu žalobce, kterou tento uvedl ve své žádosti o informace. Dále potvrdila, že žalobce dne 18. 2. 2021 zaslal žalované stížnost na postup při vyřizování žádosti o poskytnutí informace podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, že na tuto stížnost reagovala přípisem ze dne 14. 3. 2021, ve kterém žalobce informovala o své odpovědi na předmětnou žádost o informace odeslané žalobci poštou formou doporučeného dopisu do vlastních rukou, a že žalobce přípisem ze dne 16. 3. 2021 vyzval žalovanou k opětovnému zaslání odpovědi na předmětnou žádost o informace do jeho datové schránky, na což už žalovaná nereagovala.
8. Žalovaná dále označila za nesprávný názor žalobce, že by žalovaná měla mít zákonnou povinnost s žalobcem komunikovat výhradně prostřednictvím datové schránky, což odůvodnila následovně. Na postup při vyřizování žádosti se s ohledem na § 20 odst. 4 informačního zákona nepoužije zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) s výjimkou správního rozhodnutí o odmítnutí žádosti a odvolacího řízení proti němu. Pravidla pro formu (písemná) a doručování (do vlastních rukou, s prokazatelným doručením) úkonů povinného subjektu podle § 14 odst. 5 informačního zákona je třeba vyvozovat především z předpisů v oblasti archivnictví a spisové služby a zákona č. 300/2008 Sb. Žalovaná sice je povinnou osobou ve smyslu § 2 informačního zákona, ale je soukromou osobou – obchodní korporací (akciovou společností). Žalovaná není v žádném případě orgánem veřejné moci ve smyslu § 17 zákona č. 300/2008 Sb. a má zřízenou datovou schránku v režimu § 5 tohoto zákona (datová schránka právnické osoby), nikoliv v režimu § 6 tohoto zákona (datová schránka orgánu veřejné moci). Žalovaná nenaplnuje ani jeden ze znaků legální definice pojmu orgán veřejné moci tak, jak je tento pojem definován v § 2 písm. c) zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon č. 111/2009 Sb.*“). To, že ne každá povinná osoba ve smyslu § 2 informačního zákona musí být současně orgánem veřejné moci, lze podle názoru žalované dovodit i z § 5 odst. 2 písm. b) informačního zákona. Žalovaná tak měla za to, že jí nesvědčí žádná zákonná povinnost doručovat třetím osobám (včetně žalobce), jež mají zřízeny datové schránky, písemnosti výlučně prostřednictvím datových schránek. Připomněla přitom základní právní zásadu, že povinnosti lze ukládat pouze na základě zákona a v jeho mezích dle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“).
9. Žalovaná uzavřela, že z obsahu jí předloženého spisu vyplývá, že žalobci řádně poskytla odpověď na předmětnou žádost o informace tím, že mu svou odpověď zaslala formou doporučeného dopisu do vlastních rukou. Proto podle žalované nebyla předmětná žaloba podána důvodně, tudíž navrhla, aby soud žalobu zamítl a žalobci uložil povinnost vůči

žalované k náhradě nákladů řízení.

10. V následném doplnění ze dne 9. 12. 2021 žalovaná předložila soudu dokument „Historie zásilky“ vyhotovený Českou poštou, s. p., ze které podle žalované vyplývá, že její odpověď na předmětnou žádost o informace byla doručována na adresu žalobce dne 18. 2. 2021 a že z důvodu nezastižení adresáta byla tato poštovní zásilka uložena až do 23. 3. 2021 na místně příslušném poštovním úřadu žalobce, kde si jí mohl žalobce osobně vyzvednout. Byl-li žalobce dne 14. 3. 2021 prokazatelně žalovanou vyrozuměn o tom, že požadované informace mu byly dne 16. 2. 2021 zaslány poštou, pak měl ještě 9 dní na to, aby se osobně dostavil na svou poštu a předmětnou zásilku si převzal. Žalovaná též s ohledem na jí uvedené skutečnosti namítla, že přístup žalobce vůči ní je šikanózní a že by soud neměl žalobci přiznat právo na soudní ochranu.

IV.

Replika žalobce

11. Žalobce na vyjádření žalované podal repliku datovanou dne 10. 1. 2022 (nicméně soud doručenu až dne 18. 1. 2022), ve které v úvodu zrekapituloval argumentaci žalované. Poté uvedl, že dle jeho názoru je žalovaná v každém případě orgánem veřejné moci ve smyslu § 17 zákona č. 300/2008 Sb., přičemž poukázal na definici obsaženou v § 1 písm. a) cit. zákona. Žalobce měl za to, že v důsledku toho, že žalovaná je povinným subjektem dle § 2 odst. 1 informačního zákona, byla jí svěřena působnost v oblasti veřejné správy (poskytování informací podle informačního zákona). Tím pádem žalovaná naplňuje definici orgánu veřejné moci a měla povinnost žalobci doručovat do jeho datové schránky. Podle žalobce otázka, zda žalovaná nenaplňuje definici orgánu veřejné moci podle zákona č. 111/2009 Sb. je zcela irelevantní. Za nepodstatnou pak žalobce považoval i tu skutečnost, že žalovaná má zřízenou datovou schránku v režimu § 5 zákona č. 300/2008 Sb., tedy datovou schránku právnické osoby.
12. Žalobce uzavřel, že má nadále za to, že jeho žádost o informace nebyla žalovanou dosud řádně vyřízena. Navíc má nadále pochybnosti o tom, že skutečně k odeslání odpovědi poštou došlo, jak bylo již namítáno v žalobě. Úplným závěrem žalobce uvedl, že i pokud by došlo k odmítnutí či zamítnutí žaloby, žalovaná by neměla mít nárok na náhradu nákladů řízení, neboť by měla být schopna obhájit svůj postup dle informačního zákona sama, pomocí svých zaměstnanců. Dle žalobce se nejednalo o extrémně složitý případ, nebo o případ, který by vybočoval z běžné agendy povinného subjektu.

V.

Průběh řízení

13. Protože žalobce nesouhlasil s rozhodnutím soudu bez jednání (č. l. 28), soud konal dne 18. 1. 2022 jednání.
14. Žalobce při jednání setrval na své dosavadní argumentaci, kterou stručně zrekapituloval a v podrobnostech odkázal na podanou žalobu a na následnou repliku.
15. Žalovaná také setrvala na své argumentaci a v podrobnostech odkázala na své písemné vyjádření k žalobě. V reakci na podanou repliku uvedla, že není nositelem veřejné moci, tudíž ani není orgánem veřejné moci ve smyslu zákona č. 300/2008 Sb. a nebyla proto povinna žalobci doručovat do datové schránky.
16. Soud při jednání provedl k důkazu (i) předmětnou žádost o informace, (ii) přípis žalované ze dne 16. 2. 2021 - poskytnutí informací na základě žádosti žadatele ze dne 29. 1. 2021, včetně přílohy „tabulka brutto odměn“ a podacího lístku ze dne 16. 2. 2021 (žalovaná při jednání předložila originál podacího lístku, který soud ztotožnil s kopií založenou ve spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

a originál vrátil zpět žalované), (iii) stížnost žalobce odeslanou žalované dne 18. 2. 2021, (iv) odpověď žalované ze dne 14. 3. 2021 na stížnost žalobce, včetně přílohy (kopie podacího lístku ze dne 16. 2. 2021) a doručenky, (v) dokument historie zásilky „X“ od pošty Karlovy Vary datovaný dne 8. 12. 2021 (žalovaná při jednání předložila originál tohoto dokumentu, který soud ztotožnil s kopií založenou ve spisu a originál vrátil zpět žalované). Účastníci řízení při jednání neučinili nad rámec důkazních návrhů učiněných v písemných podáních již žádné další důkazní návrhy.

17. Soud naopak pro nadbytečnost neprovedl zbývající žalobcovy důkazní návrhy učiněné v písemných podáních, na kterých žalobce při jednání z opatrnosti setrval, a to (i) printscreen internetové stránky „Pošta online“ – Track&Trace (doručování zásilky bylo prokázáno originálem podacího lístku a potvrzením o historii zásilky vystaveným poštou Karlovy Vary), (ii) výpis z obchodního rejstříku žalované společnosti (skutečnosti o žalované plynoucí z obchodního rejstříku nebyly sporné), a (iii) nedatovaný přípis žalobce doručený žalované do datové schránky dne 16. 3. 2021 (nebyl pro posouzení věci relevantní).

VI.

Posouzení věci soudem

18. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
19. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
20. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*
21. Soud se nejprve zabýval tím, zda v projednávané věci byly splněny procesní podmínky věcného projednání předmětné žaloby na ochranu proti tvrzené nečinnosti žalované.
22. Podmínka včasnosti žaloby stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. byla splněna, protože žaloba byla podána dne 27. 10. 2021, přičemž žalobce svou žádost o poskytnutí informací žalobce podal dne 29. 1. 2021 a dne 14. 2. 2021 měla marně proběhnout lhůta stanovená pro poskytnutí informací dle § 80 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona v délce 15 dnů od podání předmětné žádosti o informace. Žaloba tudíž byla podána včas.
23. Soud se dále zabýval otázkou, zda žalobce v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti. Podle ustálené judikatury správních soudů je stížnost podle § 16a informačního zákona prostředkem ochrany podle § 79 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 – 40, body 40 a 46). Mezi účastníky řízení bylo nesporné, že žalobce podal dne 18. 2. 2021 u žalované stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, na kterou žalovaná reagovala tím, že žalobci zaslala přípis ze dne 14. 3. 2021, ve kterém mu sdělila, že jeho žádost o informace již byla vyřízena. Další úkony, včetně vydání rozhodnutí či postoupení věci nadřízenému orgánu k vyřízení, již žalovaná v dané věci nečinila. Žalobce tudíž v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledně vyčerpá prostředky, a žaloba je proto přípustná.
24. O aktivní a pasivní legitimaci není v projednávané věci žádných pochyb, když žalobce je žadatelem o informace a žalovaná byla dle žalobních tvrzení povinnou osobou dle

informačního zákona, které byla předmětná žádost o informace směřována, a také tím, kdo má být nečinným ohledně vyřízení předmětné žádosti o informace.

25. Vzhledem ke splnění podmínek řízení a dále k tomu, že žaloba obsahovala všechny požadované formální náležitosti, mohl soud přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby. Po přezkoumání skutkového a právního stavu věci a po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
26. Jedinou spornou otázkou bylo, zda žalovaná byla či nebyla nečinná ohledně vyřízení předmětné žádosti o informace. Žalobce tvrdil, že žalovaná je nečinná, neboť doposud řádně nevyřídila jeho předmětnou žádost o informace, tudíž se domáhal, aby soud žalované rozsudkem uložil povinnost do 15 dnů od právní moci rozsudku vyřídít žádost žalobce o informace ze dne 29. 1. 2021. Žalovaná byla naopak přesvědčena o tom, že žalobcovu žádost vyřídila tím, že požadované informace žalobci zaslala formou doporučeného dopisu do vlastních rukou na adresu žalobce.
27. Mezi účastníky řízení naopak nebylo sporu o následujícím: (i) žalobce svou žádostí ze dne 29. 1. 2021 požádal žalovanou o informace ve smyslu informačního zákona, (ii) žalovaná je povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, a (iii) žalobce ve věci jeho předmětné žádosti o informace podal dne 18. 2. 2021 stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, na kterou žalovaná reagovala dopisem ze dne 14. 3. 2021, ve kterém žalobci sdělila a doložila kopii podacího lístku, že požadované informace žalobci zaslala již dne 16. 2. 2021 formou doporučeného dopisu do vlastních rukou na adresu žalobce; s tímto postupem ovšem žalobce nesouhlasil a trval na doručenu prostřednictvím datové schránky, čemuž žalovaná nevyhověla.
28. Soud vyšel při posouzení důvodnosti žaloby z následující právní úpravy a relevantní judikatury.
29. Podle § 4 odst. 1 informačního zákona *povinné osoby poskytují informace na základě žádosti nebo zveřejněním.*
30. Podle § 4a odst. 2 informačního zákona *je-li informace poskytována na základě žádosti, poskytuje se způsobem podle obsahu žádosti, zejména a) sdělením informace v elektronické nebo listinné podobě.*
31. Podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona platí, že *povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.*
32. Podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 300/2008 Sb. se „orgánem veřejné moci“ rozumí státní orgány, územní samosprávné celky a fyzické nebo právnické osob, pokud těmto fyzickým nebo právnickým osobám byla svěřena působnost v oblasti veřejné správy, notáři, soudní exekutoři a insolvenční správci.
33. Podle § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. platí: „Umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravujících způsob doručení se nepoužijí.“
34. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 1. 2022, č. j. 5 As 155/2020 - 26 odkázal

na svou předešlou judikaturu, a to konkrétně na rozsudek ze dne 6. 4. 2017, č. j. 4 As 12/2017 – 21, v němž konstatoval: „*Při posuzování nečinnosti jsou v této souvislosti možné tři alternativy: (1) Povinný orgán poskytne všechny informace, čímž žádost vyřídí a není nečinný; (2) povinný orgán vydá rozhodnutí o odmítnutí či částečném odmítnutí poskytnutí informací [§ 14 odst. 5 písm. b), popř. § 15 zákona č. 106/1999 Sb.], anebo žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a) a c), popř. § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb.], což také vylučuje nezákonnou nečinnost; anebo (3) povinný orgán v zákonem předepsané lhůtě neposkytne veškeré informace ani o žádosti zákonem předepsaným způsobem nerozhodne, a stane se tak nečinným.*“ Soud pro úplnost uvádí, že v právě citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud posuzoval případ, kdy se žalobce podanou žalobou na ochranu proti nečinnosti také domáhal (stejně jako nynější žalobce v soudem projednávané věci), aby soud nařídil žalované vyřídít jeho žádost o poskytnutí informací dle informačního zákona.

35. Soud na základě provedeného dokazování měl za prokázané následující skutečnosti. Žalovaná žalobcovu žádost o informace vyřídila, když zpracovala odpověď ze dne 16. 2. 2021, v rámci které byly žalobci poskytnuty požadované informace. Žalovaná téhož dne tuto odpověď odeslala na adresu žalobce uvedenou v jeho žádosti o informace (tj. R. n. M.) doporučenou poštou do vlastních rukou prostřednictvím České pošty, s. p., přičemž doručovatelem bylo předmětné odpovědi přiděleno číslo zásilky „X“. Doručovatel dne 18. 2. 2021 učinil neúspěšný pokus o doručení předmětné zásilky z důvodu, že adresát zásilky (žalobce) nebyl zastížen. Zásilka proto byla uložena téhož dne na ukládací poště, kde setrvala až do 23. 3. 2021, neboť si ji žalobce nevyzvedl, a proto byla dne 26. 3. 2021 vrácena zpět odesílateli (žalované). Dále měl soud za prokázané, že žalobce byl nejpozději dne 15. 3. 2021 (kdy byl žalobci doručen do jeho datové schránky přípis žalované ze dne 14. 3. 2021, a to v reakci na jeho předchozí stížnost o nevyřízení předmětné žádosti o informace) informován o tom, odpověď na předmětnou žádost o informace byla žalobci zaslána doporučeně do vlastních rukou prostřednictvím České pošty, a.s., přičemž žalobci byla společně s přípisem zaslána i kopie podacího lístku předmětné zásilky s odpovědí ze dne 16. 2. 2021.
36. Na základě uvedených skutečností měl soud za prokázané, že žalovaná odpověď na předmětnou žalobcovu žádost o informace zpracovala a odeslala doporučenou poštou do vlastních rukou na adresu žalobce, kterou tento sám uvedl ve své žádosti o informace. Pro úplnost soud uvádí, že pochybnost vznesená žalobcem ohledně odeslání předmětné odpovědi žalované na žalobcovu žádost o informace byla rozptýlena předložením originálů podacího lístku a dokumentu historie předmětné zásilky „X“. Dále pak měl soud za věrohodné i vysvětlení poskytnuté právním zástupcem žalované při soudním jednání, že online sledování poštovních zásilek (na které poukazoval žalobce) je nespolehlivé, když dle sdělení pracovníků České pošty, s. p. po určitém čase může dojít k opětovnému přidělení stejného čísla již doručené zásilky jiné (pozdější) zásilce.
37. Zbývalo tak posoudit, zda žalovaná pochybila při doručování odpovědi na žalobcovu předmětnou žádost o informace tím, že žalobci odeslala požadované informace doporučenou zásilkou do vlastních rukou prostřednictvím České pošty, s. p., popř. zda za zjištěného skutkového stavu tento způsob odeslání odpovědi na žalobcovu žádost o informace mohl způsobit, že na odpověď žalované nelze pohlížet jako na splnění povinnosti povinné osoby poskytnout informace dle informačního zákona.
38. Informační zákon uvádí, že v případech, kdy je informace poskytována na základě žádosti (jako tomu bylo i v posuzovaném případě žalobcovy žádosti), pak se poskytuje způsobem podle obsahu žádosti, zejména sdělením informace v elektronické nebo listinné podobě. Tomuto požadavku žalovaná nepochybně dostála, když žalobcovu žádost vyřídila

sdělením informace v listinné podobě, přičemž mu ji odeslala na jím v žádosti o informace uvedenou adresu.

39. Mezi účastníky pak nebylo sporu o tom, že informační zákon nemá vlastní úpravu způsobu doručování poskytovaných informací povinnou osobou. Žalobce přitom tvrdil, že se na žalovanou, jako „*veřejnou instituci*“ ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, uplatní právní úprava § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., která ukládá „*orgánům veřejné moci*“ povinnost doručovat dokumenty fyzickým či právnickým osobám, jež mají zpřístupněny datovou schránku, prostřednictvím datové schránky, umožňuje-li to povaha dokumentu. Žalovaná proti tomu namítala, že je osobou soukromého práva a že není orgánem veřejné moci, přestože ji dle judikatury lze podřadit pod veřejnou instituci, a tedy i povinnou osobu dle § 2 odst. 1 informačního zákona. Soud se v této stěžejní otázce ztotožnil s názorem žalované.
40. Podle názoru soudu platí, že ne každý subjekt, který lze dle judikaturou vymezených kritérií podřadit pod široce vykládaný pojem veřejná instituce ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, lze automaticky označit za „*orgán veřejné moci*“ dle zákona č. 300/2008 Sb. Jak je patrné z výše citovaného § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 300/2008 Sb., který obsahuje definici „*orgánu veřejné moci*“, v případě fyzických či právnických osob je vyžadováno, aby jim „*byla svěřena působnost v oblasti veřejné správy*“. Přitom mezi judikaturou formulovaná kritéria pro posouzení, zda se jedná o veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06), nespadá to, že danému subjektu byla svěřena působnost v oblasti veřejné správy. Navíc uvedená kritéria veřejné instituce dokonce ani nemusejí být naplněna všechna, když postačuje, pokud u posuzovaného subjektu převažují (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 As 95/2019 – 51). Podpůrně lze též poukázat na žalovanou odkazovaný § 5 odst. 2 písm. c) informačního zákona, který ve výčtu povinností, které má povinná osoba dle informačního zákona, zmiňuje i „*subjekt, který při vykonávání těchto úkonů* [rozuměno při vyřizování podání nebo podnětů] *nepůsobí jako orgán veřejné moci*“. Tudíž i samotný informační zákon předpokládá, že povinnou osobou budou i subjekty, které nejsou orgánem veřejné moci. Žalobci tudíž nelze přisvědčit, pokud klade rovnítko mezi orgánem veřejné moci a veřejnou institucí, resp. osobu povinnou dle § 2 odst. 1 informačního zákona.
41. Žalovaná ve svých vyjádřeních (včetně ústního přednesu při soudním jednání) zdůrazňovala, že je obchodní korporací (akciovou společností) a že jí nebyla svěřena působnost v oblasti veřejné správy. Soud nemá důvodu s tím nesouhlasit. Pokud žalobce ve své replice začal dovozovat, že žalované byla svěřena působnost v oblasti veřejné správy v důsledku toho, že je veřejnou institucí, a tedy povinnou osobou dle § 2 odst. 1 informačního zákona, pak jde s ohledem na soudem shora uvedený výklad pojmů veřejná instituce a orgán veřejné moci o zcela nepřiléhavou argumentaci.
42. Soud se proto ztotožnil s žalovanou, že jí, jako obchodní korporaci, byť v pozici veřejné instituce a povinné osoby dle § 2 odst. 1 informačního zákona, nebyla uložena povinnost doručovat žalobci předmětnou odpověď na jeho žádost o informace do datované schránky. Navíc soud poukazuje na to, že žalobce v předmětné žádosti výslovně neuvedl, že žádá, aby mu bylo doručováno do datové schránky, když do své žádosti uvedl pouze svou poštovní doručovací adresu. Pokud tedy žalovaná pro zaslání předmětné odpovědi obsahující žalobcem požadované informace zvolila formu doručení poštovní zásilkou, navíc doporučeně a do vlastních rukou, nelze ji tento způsob doručení důvodně vytýkat, resp. z něj dovozovat, že předmětnou žádost o informace řádně nevyřídila a že by tedy

byla ke dni podání žaloby, resp. ke dni vydání tohoto rozsudku nečinná.

43. Soud pro úplnost poukazuje na závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2, které jsou příznačné i pro soudem posuzovaný případ: „*Ústavní soud považuje za vhodné zdůraznit, že doručování v těchto případech nepředstavuje ve své podstatě nic jiného než způsob komunikace mezi správním orgánem (zde: ČLK) a účastníkem řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Pokud tedy v nyní projednávaném případě bylo postaveno najisto, že předmětné rozhodnutí ČLK bylo stěžovateli doručováno a že mu uložení této zásilky bylo oznámeno (dne 21. prosince 2010), jak sám nepopírá (viz str. 4 ústavní stížnosti), je zcela namístě očekávat, že za této situace stěžovatel, který si musel být ostatně velmi dobře vědom toho, jaké řízení proti němu bylo vedeno a s jakými možnými důsledky, se ve vlastním zájmu bude chtít s tímto rozhodnutím seznámit, a že si ho proto vyzvedne. Pokud tak neučinil, nemůže se účinně dovolávat ochrany před Ústavním soudem. Z hlediska Ústavního soudu totiž není dán sebemenší důvod, aby poskytoval ochranu jednání stěžovatele, které lze – s ohledem na výše uvedené – označit za značně účelové, případně (přínejmenším) za značně ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva [podobně viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2010 sp. zn. II. ÚS 2317/10 (v SbNU nepublikováno, dostupné na <http://nalus.usoud.cz/>)]*.“ Ačkoli se v citovaném nálezu skutkově jednalo o odlišný případ, pak uvedené právní závěry ohledně účelového či ledabylého jednání adresáta zásilky, lze přiměřeně aplikovat i na posuzovaný případ žalobce, který prokazatelně musel minimálně od 15. 3. 2021 vědět, že mu je odpověď od žalované na jeho žádost o informace doručována doporučenou poštou do vlastních rukou, přesto si pro zásilku nedošel, ač předmětná zásilka na ukládací poště setrvala ještě dalších 8 dní. Žalobce přitom před soudem ani netvrdil konkrétní vážné důvody, pro které by si na poštu pro zásilku nemohl dojít.
44. Soud je proto toho názoru, že, čistě teoreticky, i pokud by převážil názor, že žalovaná byla povinna odeslat žalobci odpověď na jeho žádost o informace datovou schránkou, tak žalobcův přístup, ať již záměrně účelový či „pouze“ ledabylý, způsobil zmaření doručení předmětné odpovědi (obsahující vyžádané informace). Žalované by tak nebylo možné klást k tíži, že předmětná odpověď v konečném důsledku žalobci doručena nebyla, když žalobce prokazatelně měl možnost se s odpovědí na jeho žádost o informace (resp. s poskytnutými informacemi) seznámit, pokud by si zásilku, o níž vědět, že je mu doručována poštou, vyzvedl na poště, kde pro něj byla připravena.
45. V návaznosti na výše uvedené soud uzavírá, že ke dni rozhodnutí soudu již byla předmětná žádost o informace vyřízena, když žalovaná žalobci poskytla požadované informace v rámci odpovědi ze dne 16. 2. 2021 odeslané téhož dne doporučenou poštou na adresu uvedenou žalobcem v jeho žádosti, tudíž žalovaná není ve věci předmětné žádosti žalobce o informace nečinná. Soud proto shledal žalobu nedůvodnou.
46. Úplným závěrem soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, uvádí, že se nezabýval žalobcovou polemikou týkající se činnosti Nejvyššího správního soudu, když za žalovanou byl jasně označen jiný subjekt nesouvisející s činností Nejvyššího správního soudu, a také žalobní petit nesměřoval nijak k Nejvyššímu správnímu soudu. Navíc žalobce ve své žalobě výslovně uvedl, že se nejedná o žalobní bod, ale o upozornění výlučně pro Nejvyšší správní soud. Žalobci je pak třeba připomenout, že touto jeho polemikou týkající se požadavků na nezveřejňování osobních údajů a na plnou anonymizaci rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval a označil ji za nedůvodnou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 As 145/2021 – 41, jakož i tam odkazované usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao

175/2017-161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, či ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, a mnohé další).

VII.

Rozhodnutí soudu

47. S ohledem na výše uvedené soud ve výroku I. tohoto rozsudku předmětnou žalobu podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

48. Výrok o nákladech předmětného řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byla plně procesně úspěšná žalovaná a náleží jí proto náhrada účelně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 370 Kč dle níže uvedeného vyčíslení. Soud se neztotožnil s žalobcem v tom, že by náklady žalované na právní zastoupení v předmětném soudním řízení nebyly účelně vynaloženy. Žalovaná je sice povinnou osobou podle informačního zákona, ovšem je též obchodní korporací a podnikatelem, nikoli správním orgánem. Běžnou činností žalované tak není bránit se v soudních řízeních proti žalobám žadatelů o informace, zvláště v posuzovaném případě, kdy žalovaná svým povinnostem dostala, nicméně žalobce nebyl spokojen s formou doručení, tudíž po žalované nelze spravedlivě požadovat, aby se v soudním řízení zastupovala sama, resp. prostřednictvím svých zaměstnanců.
49. Soud za účelně vynaložené náklady, které byly nezbytné k dosažení úspěchu žalované v předmětném soudním řízení, považoval náklady na odměnu advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. celkem 9 300 Kč, a dále náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, tj. celkem 900 Kč. Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují (i) převzetí a příprava zastoupení, (ii) vyjádření k žalobě a (iii) účast na soudním jednání konaném dne 18. 1. 2022. Soud naopak za účelně vynaložený náklad nepovažoval žalovanou uplatněné náklady za doplňující vyjádření ze dne 9. 12. 2021, neboť skutečnosti v něm obsažené mohla žalovaná uvést již ve svém vyjádření k žalobě (žalovaná si mohla též dříve vyžádat potvrzení od České pošty ohledně historie doručování předmětné zásilky).
50. Soud dále žalované přiznal jí vyčíslené jízdné ve výši 1 902,30 Kč (tj. za cestu Karlovy Vary – Plzeň – Karlovy Vary) a náhradu za ztrátu času ve výši 600 Kč (tj. 6 půlhodin po 100 Kč), a to v souvislosti s účastí právního zástupce žalované na soudním jednání konaném dne 18. 1. 2022. Právní zástupce žalované soudu doložil, že je plátcem DPH, soud tudíž žalované přiznal DPH z celkové částky odměny a náhrad, tj. 2 667,50 Kč (21 % z celkové částky 12 702,30 Kč).
51. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalobci určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalobce tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. ledna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu